

δewν και τῶν παντογνώστηδων, σκορποῦνε γύρω τους εἰρωνεία, γέλιο, αἶχτο, περιφρόνηση γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ψυχάρη. Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως τὸν Ψυχάρη δὲν προκηρύζανε ἄφοβα κι ἀνεπιφύλαχτα δασκαλό τους τρανὸ οἱ λιγιστοὶ μ' ἀληθινοὶ δημιουργοὶ τῆς φιλολογικῆς Τέχνης στὴν Ἑλλάδα; Ἕνας Πάλλης δὲν τὸ φώναξε; Ἕνας Παλαμάς δὲν τὸ ὑμνησε; Ἕνας Χατζόπουλος δὲν τὸ τόνισε; Οἱ ἄλλοι, οἱ κατοπινοί, οἱ νέοι, οἱ ἀμόλευτοι, οἱ ἄδολοι και οἱ ἀγγεὶ θάρσυνε γιομάτοι φωτιὰ νὰ διαλαλήσουνε τὴν ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ Ψυχάρη και τὴν προσοχὴ πού τοῦ πρέπει και τοῦ χρειάζεται. Τὸ μέλλο μποροῦμε ἀδίσταχτα νὰ ποῦμε, εἶναι δικό του, γιατί κι αὐτὸς τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ μέλλο τῆς Ἑλλάδας ἀφιερώνει. «Εἶτανε ὁ ἀγώνας ἡμᾶς μεγάλος— λέει σ' ἓνα μέρος— ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα γλυκὸ και δασκασμένο— μὰ ἐνῶ λέγανε οἱ ἄλλοι πὼς ἡ Ἑλλάδα ἔχει μόνο παρελθόν, ἡμεῖς λέγαμε πὼς ἔχει μέλλο. Τέτοιος ὁ πόλεμός μας».

Ὁ πόλεμος ἀκόμα δὲν ἔσῃσε και θάργῃση βέβαια νὰ σβῆση. Ἦσως μάλιστα νὰ μὴν τὸν εἶδαμε ἀκόμα σ' ἔλη του τὴ φωτιὰ και τὸ πελέκι. Κάτου ἀπὸ τὸ χρυσὸν αἰθέρα τῆς Ἀθῆνας, ἀπὸ τὴ μενεξεδένια τὴν ἀπαλοσύνη και τὴ γλυκάδα, κάτου ἀπὸ τὸ βράχο τὸν ἱερό πού κάρπισε μιὰ μέρα τὸ θεόλαμπρο ναὸ τῆς Ἀθῆνας, ἡ λατρεία τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας ξεγράφτηκε πιά. Ὅργανιστῆδες τύραννοι ἐνὸς λαοῦ, θαμπωμένοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι μιᾶς ἐθνοπνίχτρας δασκαλοσύνης ὑψώνουνε τὰ σκουριασμένα τους δόρατα νὰ χτυπήσουνε στὸ σταυρὸ τῆς λαϊκῆς λαλιᾶς, τῆς Τέχνης πού ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἀναβρεῖ. Τάχατες ἡ Θεὰ δὲ θὰ κατεβῆ νὰ προστατέψῃ τοὺς βλογομένους τῆς; «Ἡ Ἀθηνά, ἡ θεὰ μας ἡ ἀγαυή, γράφει ὁ Ψυχάρης, πού ὑφαίνοντας ἤσυχια και στοχασμένα, ἔφτειανε τὴ φρόνηση, ἔφτειανε τὴ σοφία, ἔφτειανε μιὰ μιὰ κάθε ἀνθρώπινη ἀρετὴ, παραίτησε, ἡ ἀγνή καθαρία Κόρη, τὸν οὐρανὸ μας, ὅταν τὸν εἶδε συννεφιασμένο ἀπὸ μάδρη πρόληψη κι ἀπὸ σκληδιά. Θὰ ξαναστράψουνε τὰ μάτια τῆς, ἡμα ξαστερωθῆ ὁ οὐρανός μας».

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

Στὸ ὀδοντοίατρο τοῦ κ. Ἀριστ. Δράκοπούλου (ὁδὸς Πειραιῶς 7) γίνεται ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων, ριζῶν κτλ. μ' ἓνα τέλειο ἀκίνδυνο Ἀγγλικὸ ἀναισθητικὸ. Γιὰ τὸ κάθε δόντι δρ.10.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΠΕΣΚΕΣΙ ΣΤΟΝ κ. Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Δὲν τῶπαμε χιλιάδες φορές; Δὲν τὸ λέμε κάθε μέρα;—Ὁ Μιστριώτης χρειάζεται. Πὼς θὰ μετρηθῆ ἡ Ἑλλάδα, σὲ πῶς ὑπερνοῦς χρόνους, ἂν ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἓνα Μιστριώτη, μιὰ σκουριασμένη μονέδα, ἓνα λυγδιάρικο, βρωμερό, παλιὸ πήχη; Μᾶς χρειάζεται, μᾶς φελαῖ κι ἀλλιῶτικα, και γι' ἀφτὸ ἀφήστε τον νὰ λέγῃ, νὰ ρητορέβῃ, νὰ διαλαλή, νὰ κατηγάῃ. Πρέπει μάλιστα και νὰ τὸν ἀγαποῦμε, νὰ μὴν τὸν ξεχνοῦμε. Ἐγὼ σκοπέδω νὰ τοῦ γράψω νὰ μοῦ στείλῃ και τὸ πορτραῖτο του. Ἐ! τί λὲς κα σύ; Θὰ τὸ κάνω, και γι' ἀφτὸ—γιὰ νὰ τὸν προτάρω και νὰ τὸνε καλοπιάσω— τοῦ στέλνω και δῶρα. Κ' ἰδοῦ:

«Ὁτρηρὲ φίλε! Σεβαστὲ διδάσκαλε! Γλυκομίσειδὸ μου ἴνταλμα!

Ἄκου νὰ ἰδῆς, ἄκου νὰ φριξῆς, ἄκου νὰ καταλάβῃς πόσο δίκιο ἔχεις και πόσος δυναμίτης τοῦς χρειάζεται ἀφτοὺς τοὺς Μαλλιάρους! Λένε πὼς ὁ λαὸς δὲ μιλαῖ τὴν Καθαρέβουσα και μιλάει τὴ Μαλλιάρη του, ἔ; Λαιπόν. Στὸ χωριὸ μου, πού εἶναι μιὰ ἄκρη γις ριμμένη μέσ' στὴ θάλασσα και γύρω τῆς δυὸ γλυκοχρώματα πετράδια, δυὸ νησάκια, φτειάνουν, ἡ καλήτερα στήνουνε πόχες. Πρῶτα ἀπ' ἔλα, ἡ λέξη πόχη δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ ὑπόχη=ὑπέχω, ἀπὸ κεῖ πού μᾶς ἔφτειασαν κ' οἱ Γάλλοι τὸ poche; Καὶ τὸ ὑπόχη δὲν εἶναι καθαρέβουσα;

Και τί ἔξυπνος λαὸς, νὰ ἰδῆς, κύριε Μιστριώτα! Ἄφτὸ τὸ δίχτι, πού τὸ δένουνε σὲ κάτι πάλους—τουτέστιν εὐσεβεῖς πασσάλους—μπεγγμένους μέσα στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ψάρι και νὰ πιαστῆ μέσα, εἶναι σκέττη νέττη τσέπη—κι ἀφτὸ, μαζὶ με τοὺς πάλους και με κάτι ἄλλα παραδίχτια, τὸ λένε πόχη. Ἐπειτα, ἓνα ἄλλο μέρος τῆς θάλασσας τῆς περιοχῆς τῆς πόχης, τὸ λένε δοχειό. Ἐ, ἀφτὸ, πάλε, τί σοῦ λέγει; Ὡ χυδαῖοι!—ἀνακράζω μετὰ σοῦ—τὸ δοχειὸ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δοχεῖο—δέχομαι, και τὸ δέχομαι καθαρέβουσα τυγχάνει ἔν. Καὶ βέβαια, τί ἄλλο θὰ πῆ νὰ λένε τὸ μέρος πού ἀπ' ἀφτὸ περνᾷ τὸ ψάρι και πάει στὸ δίχτι, τὸ μέρος πού δέχεται μέσα τὸ ψάρι—δοχειό, τί ἄλλο, παρακαλῶ, θὰ πῆ παρὰ πὼς ὁ κόσμος μιλαῖ τὴν Καθαρέβουσα; Σοῦ λέγουν ὅμως μερικοὶ μαλλιάροι, πού ἔχουμε ἐδῶ, πὼς τὸ «δοχειό» τὸ μεταχειρίζονται μονάχα σ' ἀφτὴ τὴν περίπτωση, και πὼς,